

§ 530 c. ř. s. podle § 543 c. ř. s. odmítnouti, byť i byla, jak tvrdí stěžovatel, podána na poštu již 25. května 1926. Stěžovatel uplatňuje ovšem v žalobě také důvod obnovy podle čís. 7 § 530 c. ř. s., že se svědkyně Eliška Z-ová dopustila křivého svědectví proto, že po podání původní žaloby o uznání otcovství přišel k ní Vojtěch D. a jí říkal, by před soudem seznala, že dítě není žalovaného, že dítě bude sám podporovati a že Eliška Z-ová, by se manželka žalovaného o věci nedozvěděla, s ním umluvila tak, že obdržela od něho 2.000 Kč a žalovaný jí slíbil, že bude na dítě přispívati. Jak již doličeno, neopodstatňují tyto vedlejší okolnosti důvod obnovy podle čís. 2 § 530 c. ř. s., nýbrž spadají pod čís. 7 tohoto §, jehož se žalobce v žalobě o obnovu řízení rovněž dovolává. Tu pak podle čís. 4 § 534 c. ř. s. nutno měsíční lhůtu počítati ode dne, kdy strana byla s to, by na soudě uvedla skutkové okolnosti a průvodní prostředky, o nichž nabyla vědomosti. Z poručenských spisů okresního soudu v P. je zřejmo, že Eliška Z-ová k návrhu právního ochranného oddělení zemského nalezince v Praze o těchto okolnostech byla 2. června 1925 u soudu slyšena, že je vylíčila, jak jsou v žalobě o obnovu řízení uvedeny, a že protokol byl 27. června 1925 zaslán ochrannému oddělení, jež na základě protokolu na Elišku Z-ovou učinilo trestní oznámení pro křivé svědectví. Žalobcův zákonný zástupce dozvěděl se tedy o těchto okolnostech nikoliv teprve zasláním trestních spisů, t. j. 26. dubna 1926, nýbrž již 27. června 1925. Podle obsahu žaloby o obnovu a podle povahy věci jsou důvodem obnovy tyto okolnosti, obsažené již v protokolu s Eliškou Z-ovou, nikoliv okolnost, že je uvádí také trestní soud v důvodech rozsudku, jímž Eliška Z-ová byla uznána vinnou zločinem podvodu. Měsíční lhůta k podání žaloby počínala tedy již 27. června 1925 a žaloba podaná teprve 27. května 1926 je opožděna. Trestní rozsudek není tedy, jak nesprávně má za to rekursní soud, v celém rozsahu novým důkazem ve smyslu čís. 7 § 530 a neprávem počítá měsíční lhůtu ode dne 26. dubna 1926. Bylo proto dovolacímu rekursu vyhověti a obnoviti usnesení soudu první stolice s opravou, že se žaloba podle § 543 c. ř. s. odmítá.

Čís. 7370.

Náhradní nárok podle § 227 ex. ř. nepřisluší nájemci, jenž sám vydražil nemovitost, v níž měl najaté místnosti.

(Rozh. ze dne 1. října 1927, R I 793/27.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně prodanou nemovitost nepřiznal soud první stolice vydražiteli jako nájemníku ve vydraženém domě náhradní nárok z nájemní smlouvy vtělené knihovně na vydraženém domě v pořadí za vymáhajícím věřitelem a před posledním knihovním věřitelem. **Důvody:** Nárok tento soud neuznává za důvodný, neboť podle § 227 ex. ř. nárok na náhradu za zrušené právo nájemní nastupuje jen tehda, když nájemce předčasně následkem pro-

deje nájemního předmětu by musel po dané výpovědi od svého nájmu ustoupiti, v projednávaném případě však nájemce sám vydražením nájemního předmětu se stal jeho vlastníkem a převzal své vlastní nájemní právo, a nebude tudíž jeho nájemní právo zrušeno, a nemůže si proto nájemník jako vydražitel činiti nárok na náhradu za zrušené své právo nájemní. **R e k u r s n í s o u d** v otázce, o niž tu jde, napadené usnesení potvrdil. **D ů v o d y:** Podle § 1121 obč. zák. musí nájemce (pachtýř) při vnuceném prodeji soudním, je-li právo nájemní zapsáno ve veřejných knihách, a není-li na vydražiteli, by nájemní (pachtovní) právo převzal, ustoupiti, obdržev řádnou výpověď. I rozhodnutím nejvyššího soudu ze dne 19. listopadu 1901, čís. 15.032 Gl. U. 1631 bylo uznáno, že se náhrada za vložené nájemní pachtovní právo přikáže nájemci jen pod podmínkou, že předčasně bude museti po výpovědi ustoupiti. V tomto případě vydražil však nájemce draženou usedlost sám, zůstane tudíž i na dále v jejím užívání, a nemusí ba ani nemůže sám sobě ustoupiti, nebo sám sobě výpověď dáti, naopak jest o to, co sám jako nájemce na usedlost vynaložil, obohacen. Rekursní soud tudíž neshledal, že první soudce nesprávně vystihl předpis § 227 ex. ř.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Ve věci samé přehlíží stěžovatel, že nesejde na tom, že jeho nájemní právo zaniklo tím, že osoba vlastníka a osoba nájemcova splynuly v jedno, nýbrž na tom, zdali stěžovatel tímto zánikem práva nájemného utrpěl škodu. Ale tomu tak není, jak již soudy nižších stolic správně vystihly, poněvadž stěžovatel se stal vlastníkem domu a zůstává nadále v užívání místností, jež měl v tomto domě najaty. Stěžovatel se ovšem domnívá, že takovou škodou jest placení úroků z kapitálu, za který dům vydražil. Avšak tyto úroky platí stěžovatel z kapitálu, vynaloženého na svůj dům, tedy jako vlastník a nikoliv jako nájemník (srovnej rozh. sb. n. s. 5725).

Čís. 7371.

Novou (prodlouženou) lhůtu (§ 128 c. ř. s.) dlužno počítati ode dne, jímž končila lhůta původní.

(Rozh. ze dne 1. října 1927, R I 797/27.)

S o u d p r v é s t o l i c e povolil z moci úřední žalovanému lhůtu k žalobní odpovědi do 15. července 1927, poněvadž mu bylo povoleno právo chudých a zástupce chudých nebyl v čas ustanoven advokátní komorou. **R e k u r s n í s o u d** odmítl rekurs jako nepřípustný. **D ů v o d y:** Rekursu sluší dáti za pravdu v tom, že nelze srovnati se zákonem, prodloužil-li procesní soud žalovanému lhůtu k podání odpovědi na žalobu z moci úřední, neboť lhůtu lze prodloužiti jen k návrhu